

Arrest

nr. 167 212 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 26 oktober 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 september 2012 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 102 893 van 15 mei 2013 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekers dienden op 4 juni 2013 een nieuwe asielaanvraag in.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 4 juni 2013 dienden verzoekers tevens een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 13 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 juni 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.8. Verzoekers dienden op 11 oktober 2013 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 14 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 april 2014 ten aanzien van beide verzoekers ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die op 29 april 2014 aan verzoekers ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij [hij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar [hem] betekend werd op 11.09.2013."

Deze twee bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekers eveneens op 29 april 2014 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

“[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij [hij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar [hem] betekend werd op 11.09.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij [hij] een aanvraag 9bis ingediend op 11.10.2013.”

Deze inreisverboden vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

1.11. Bij arrest nr. 166 287 van 22 april 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat niet blijkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing enerzijds en de derde en de vierde bestreden beslissing anderzijds dusdanig verknocht zijn dat zij middels één verzoekschrift kunnen worden aangevochten en dat derhalve het beroep dat is gericht tegen de derde en de vierde bestreden beslissing als onontvankelijk dient te worden afgewezen.

3.1.2. De Raad stelt vast dat in de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk is vermeld dat eerste bestreden beslissing *“gepaard [gaat] met dit inreisverbod”* en dat de derde bestreden beslissing niet kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing er niet was. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal derhalve gevolgen hebben wat betreft de rechtsgeldigheid van de derde bestreden beslissing. Eenzelfde vaststelling kan worden gedaan wat betreft de tweede en de vierde bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat de bestreden

beslissingen een onvoldoende samenhang zouden vertonen om in éénzelfde procedure te worden behandeld.

De exceptie wordt verworpen.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de eerste en de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Verweerder voert ook aan dat het in casu om een herhaald bevel gaat en dat de eerder aan verzoekers ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten reeds definitief zijn geworden. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Voorts moet worden gesteld dat aangezien de in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten aan de basis liggen van de bestreden inreisverboden en de vernietiging van deze bevelen dus een weerslag zal hebben op de rechtsgeldigheid van deze inreisverboden het gegeven dat verzoekers voorheen reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend niet toelaat te besluiten dat zij geen belang hebben bij de vernietiging van de in voorliggende zaak bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3.3. Verweerder betwist nog de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de derde opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Verzoekers kregen een bijlage 13 en bijlage 13 sexies betekend.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd[en].

Verzoekers wensen dan ook het volgende op te merken:

III.1. Schending van art 3 van het EVRM

Indien verzoekers terug naar hun land van herkomst dienen te keren en drie jaar niet meer naar België mogen komen, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekers dienden Kirgizië immers te ontvluchten uit schrik voor hun leven.

Dat het dan ook van levensbelang is voor verzoekers dat het inreisverbod vernietigd wordt.

Verzoekers vormen een doelwit voor de lokale autoriteiten. Doch faalt de verwerende partij erin hier rekening mee te houden. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van DVZ.

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een inreisverbod af.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek, in het kader van de asielaanvraag, meer dan een jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige situatie in Kirgizië.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoekster ernstig ziek is.

Zij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet op 04.06.2013.

Zij mochten een onontvankelijkheidsbeslissing ontvangen op 28.06.2013. Verzoekers konden zich hier niet mee akkoord verklaren en gingen in beroep.

Dit beroep is momenteel nog lopende.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoening van verzoekster en/of de mogelijkheid tot behandeling in Kirgizië.

De aanvraag van verzoekers werd niet grondig en zorgvuldig behandeld door DVZ en ook niet door de RvV, aangezien er geen beoordeling was ten gronde over het beroep en de redenen ten gronde.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad:

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het [l]and van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is, indien zij dienen terug te keren naar Kirgizië en gedurende drie jaar het Belgisch grondgebied niet mogen betreden.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren en de eerste drie jaar niet mogen terugkeren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

Dat ze minstens op een beslissing terzake dienen te moeten wachten, gezien de ernst van de medische situatie en de ernstige gevolgen die een eventuele terugkeer en een verbod om het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen gedurende 3 jaar te betreden, met zich zou meebrengen. Verzoekers zouden in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

III.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Als eerste schenden deze beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoekers, hun blijk van integratie in de Belgische samenleving, hun langdurig legaal verblijf, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd hebben,

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Deze beslissingen schenden eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekers hebben alles correct en volgens de geldende wetgeving gedaan.

Dat zij het recht hebben op een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen m.b.t. hun regularisatieaanvraag, gezien de ernst van de medische situatie en de verstrekken gevolgen.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om te insinueren dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of veiligheid.

Vervolgens schenden deze beslissingen het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Er werden immers reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

"Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekken gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

Dat een inreisverbod werd opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Dat dit bovendien een flagrante schending uitmaakt van het rechtzekerheidsbeginsel! Aangezien het beroep dat zij hebben ingediend momenteel nog lopende is.

Dat zij geen gevolg konden geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dit zou immers hun belangen schaden!

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel dient te respecteren.

Dat dit tot gevolg heeft dat de procedure tot op heden nog loopt. Dat hier duidelijk sprake is van een langdurige procedure en dat verwerende partij hier rekening mee dient te houden!

Bovendien werd hen een inreisverbod van drie jaar betekend, de maximale looptijd, zonder enige afweging te maken van de concrete situatie van verzoekers.

Dat de motivering van het inreisverbod volledig naast de kwestie is en een gebrekkige motivering uitmaakt aangezien de motivering volledig indruist tegen de werkelijke en feitelijke situatie.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissingen te willen vernietigen en schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste en de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat hij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet om verzoekers geen termijn toe te kennen om vrijwillig het grondgebied te verlaten, daar zij in het verleden reeds geen gevolg gaven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. In de derde en de vierde bestreden beslissing heeft verweerder geduid dat aan verzoekers, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan. Verweerder heeft hierbij uiteengezet te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat verzoekers nadat hen een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend geen stappen ondernamen om aan dit bevel om het grondgebied te verlaten gevolg te geven, doch dat zij daarentegen een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betogen verzoekers dat verweerder in aanmerking had dienen te nemen dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht uit angst voor de lokale autoriteiten. Er dient evenwel te worden benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen nadat verzoekers' asielaanvragen waren afgewezen en dus door de bevoegde instanties was vastgesteld dat zij geen nood hadden aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Zij kunnen dus niet worden gevolgd in hun stelling dat verweerder, zonder dat blijkt dat er enige wijziging was, een onderzoek dat reeds werd gevoerd had dienen over te doen of dat hij de beslissingen inzake hun asielaanvragen in vraag had dienen te stellen. Waar verzoekers aanvoeren dat er reeds enige tijd was verstreken tussen het ogenblik waarop een beslissing omtrent hun asielaanvraag werd genomen en de datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen moet worden herhaald dat zij niet aantonen dat er in deze tijdsperiode nieuwe en relevante ontwikkelingen waren die verweerder er hadden moeten toe nopen een aanvullend onderzoek door te voeren. Tevens moet worden gesteld dat indien verzoekers er zelf van overtuigd waren dat er nieuwe gegevens waren er mocht worden verwacht dat zij nogmaals een nieuwe asielprocedure zouden indienen. Zij zijn immers vertrouwd met deze procedure en beschikken over een advocaat die hen kan bijstaan. Uit het feit dat zij dit niet deden en uit het gegeven dat zij in gebreke blijven in concreto uiteen te zetten welk nieuw gegeven verweerder in overweging had moeten nemen kan de Raad slechts afleiden dat zij zelf niet weten wat nog bijkomend had dienen te worden onderzocht. Daarnaast moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen verzoekers niet verplichten om naar Kirgizië te reizen en in dat land te verblijven, doch slechts om het

Belgisch grondgebied en dat van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten en er gedurende drie jaar niet naar terug te keren.

Verzoekers wijzen er verder op dat verzoekster, D.K., ernstig ziek is. Zij lichten evenwel niet toe waarom verweerder hiermee rekening zou dienen te houden bij het nemen van beslissingen die aan verzoeker, A.K., zijn gericht. Er blijkt ook niet A.K. enig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder – die blijkens een nota in het administratief dossier rekening hield met feit dat medische problemen een hinderpaal kunnen vormen om een verwijderingsmaatregel te nemen – over het hoofd heeft gezien. Voorts moet worden aangegeven dat verweerder alvorens de in casu bestreden beslissingen te nemen op 28 juni 2013 de beslissing nam waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij werd verwezen naar de gezondheidsproblemen van verzoekster, onontvankelijk wordt verklaard. Verweerder heeft hierbij gemotiveerd dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet voldeed aan een van de door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gestelde vormvoorwaarden. Meer specifiek heeft hij geduid dat in het voorgelegde standaard medische getuigschrift de ernst van de aangevoerde aandoening niet wordt aangegeven. Verzoekers hadden ruim de tijd om een nieuwe aanvraag in te dienen, doch lieten na dit te doen. Een normaal redelijk handelend persoon had deze stap nochtans gezet, indien hij ervan overtuigd was dat ernstige medische redenen een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk maakten. Verzoekers, die werden bijgestaan door een advocaat, hebben nagelaten deze stap te zetten. Ook bij hun verzoekschrift voegen verzoekers geen stukken waarin duidelijk wordt uiteengezet dat zij ernstig ziek zijn. Het beroep dat zij instelden tegen de beslissing van verweerder om hun aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk af te wijzen werd daarenboven door de Raad verworpen bij arrest nr. 166.287 van 22 april 2016. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekers hebben bij hun grief dat verweerder naliet het resultaat van deze beroepsprocedure af te wachten. De door verzoekers aangevoerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient voorts op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen.

4.2.3. Verzoekers geven aan van oordeel te zijn dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden doordat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat een belangenafweging werd doorgevoerd en omdat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met *“het geheel van elementen”*.

De toelichting van verzoekers laat de Raad echter niet toe te concluderen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen enig dienstig gegeven uit het oog zou hebben verloren. Hierbij moet worden opgemerkt dat de mededeling van verzoekers dat zij pogen zich te integreren, dat zij reeds enige tijd in het Rijk verblijven – waarbij moet worden opgemerkt dat zij niet tot een verblijf van meer dan drie maanden werden toegelaten of gemachtigd – en dat zij geen strafbare feiten pleegden in voorliggende zaak niet dienstig zijn. Deze gegevens doen immers geen afbreuk aan het feit dat verweerder, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze gegevens doen evenmin afbreuk aan het feit dat verzoekers weigerden handelingen te stellen die erop waren gericht gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten – waardoor zij trouwens wel een strafbaar feit pleegden – en vormen geen verantwoording voor het niet respecteren van een rechtsgeldig genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoekers nogmaals verwijzen naar hun *“gegronde vrees voor vervolging”* kan het volstaan te herhalen dat de bevoegde instanties hebben vastgesteld dat er geen sprake is van een dergelijke gegronde vrees.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet heeft gegrond op alle nuttige gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, zowel afzonderlijk als in hun onderling verband.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

4.2.4. De Raad dient er ook op te wijzen dat verweerder nergens heeft geïnsinueerd dat verzoekers een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormen en hun betoog dat verweerder door dit te doen kennelijk onredelijk optrad dus feitelijk grondslag mist.

Waar verzoekers stellen dat verweerder het resultaat van het beroep dat zij instelden tegen de beslissing van 28 juni 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard diende af te wachten moet worden opgemerkt dat deze procedure geen schorsende werking heeft en dat aan voormelde beslissing een vermoeden van wettigheid kleeft (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901), zodat het niet kennelijk onredelijk was het resultaat van deze procedure niet af te wachten. Daarnaast moet worden herhaald dat niet blijkt welk belang zij hebben bij deze grief aangezien hun beroep ondertussen werd afgewezen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De beschouwingen van verzoekers inzake de verplichting die op verweerder rust om met alle elementen van het dossier rekening te houden laten niet toe een schending van het rechtzekerheidsbeginsel vast te stellen.

Aangezien de beroepsprocedure die zij instelden tegen de beslissing van 28 juni 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard geen schorsende werking heeft en verzoekers dit behoorden te weten kunnen zij ook niet worden gevolgd in hun bewering dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel schond door de bestreden beslissingen te nemen vooraleer de Raad een arrest velde inzake voormeld beroep. Opnieuw moet trouwens worden gesteld dat niet blijkt welk belang zij nog hebben bij hun grief daar het beroep dat zij instelden geen aanleiding gaf tot de vernietiging van de beslissing van 28 juni 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd in hun stelling dat de motivering van de derde en de vierde bestreden beslissing volledig naast de kwestie is en dat zonder meer werd geopteerd voor een inreisverbod met de maximaal toegestane geldigheidsduur. Het motief dat aan de basis ligt van de derde en de vierde bestreden beslissing – met name dat verzoekers weigerden te voldoen aan de terugkeerverplichting – vindt steun in de stukken van het administratief dossier en is, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zonder meer relevant. Uit de motivering van de derde en de vierde bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder tot het besluit kwam dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar aangewezen was omdat verzoekers geen stappen ondernamen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en nadat hen een bevel om het grondgebied te verlaten was ter kennis gebracht een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indienden. Hieruit blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de relevante gegevens en de vereiste afweging maakte om de geldigheidsduur van de inreisverboden die hij oplegde te bepalen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK